

Απολυτίκιον

Το προσταχθέν μυστικῶς λαβῶν ἐν γνώσει,

ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῆ ἐπέστη,

ο ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ.

Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς,

χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοι·

ὄν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου,

λαβόντα δούλου μορφὴν,

ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι·

Χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη,

ειπείν τή Θεοτόκω το Χαίρε· (εκ γ')

καί συν τή ασωμάτω φωνή, σωματούμενόν σε

θεωρών Κύριε, εξίστατο καί ίστατο, κραυγάζων

πρός αυτήν τοιαύτα·

χαίρε δι ης η χαρά εκλάμπει

χαίρε δι' ης η αρά εκλείπει

χαίρε του πεσόντος Αδάμ η ανάκλησις

χαίρε των δακρύων της Εύας η λύτρωσις

χαίρε ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς

χαίρε βάθος δυσθεώρητον καί Αγγέλων οφθαλμοίς

χαίρε ότι υπάρχουν Βασιλέως καθέδρα

χαίρε ότι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα

χαίρε γαστήρ ενθέου σαρκώσεως

χαίρε δι' ης νεουργήται η κτίσις

χαίρε δι' ης βρεφουργείται ο Κτίστης

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Βλέπουσα η Αγία, εαυτήν εν αγνεία,

φησί τω Γραβριήλ θαρσαλέως·

το παράδοξόν σου της φωνής, δυσπαράδεκτόν μου τή ψυχή φαίνεται·

ασπόρου γαρ συλλήψεως, τήν κύησιν πώς λέγεις κράζειν·

Αλληλούϊα.

Γνώσιν άγνωστον γνώσαι, η Παρθένος ζητούσα,

εβόησε προς τόν λειτουργούντα·

εκ λαγόνων αγνών,

Υιόν πώς εστι τεχθήναι δυνατόν; λέξον μοι·

προς ην εκείνος έφησεν εν φόβω, πλην κραυγάζων ούτω·

χαίρε βουλής απορρήτου μύστις

χαίρε σιγής δεομένων πίστις

χαίρε των θαυμάτων Χριστού το προοίμιον

χαίρε των δογμάτων αυτού το κεφάλαιον

χαίρε κλίμαξ επουράνιε δι' ἧς κατέβει κατέβη ο Θεός

χαίρε γέφυρα μετάγουσα τους εκ γης πρὸς ουρανόν

χαίρε το των Αγγέλων πολυθρύλητον θαύμα

χαίρε το των δαιμόνων πολυθρήνητων τραύμα

χαίρε το φῶς μηδένα διδάξασα

χαίρε σοφῶν υπερβαίνουσα γνώσιν

χαίρε πιστῶν καταυγάζουσα φρένας

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Δύναμις του Υψίστου, επεσκίασε τότε,

πρὸς σύλληψιν τῆ Απειρογάμω·

καί τὴν εὐκαρπον ταύτης νηδύν, ως αγρόν υπέδειξεν ἡδύν ἀπασι,

τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ἐχουσα θεοδόχον ἡ Παρθένος τὴν μήτραν,

ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ,

τὸ δε βρέφος ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνόν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε!

Καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·

χαίρε βλαστοῦ ἀμαράντου κτήμα

χαίρε γεωργὸν γεωργοῦσα Φιλάνθρωπον

χαίρε φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα

χαίρε ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰοκτιρμῶν

χαίρε τράπεζα βαστάζουσα ευθηγίαν ιλασμών

χαίρε ότι λειμώνα της τρυφής αναθάλλεις

χαίρε ότι λιμένα των ψυχών ετοιμάζεις

χαίρε δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα

χαίρε παντός του κόσμου εξίλασμα

χαίρε Θεού πρὸς θνητούς ευδοκία

χαίρε θνητῶν πρὸς Θεὸν παρρησία

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων,

ὁ σώφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἀγαμὸν σε θεωρῶν,

καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν ἀμεμπτε·

μαθών σε σου τήν σύλληψιν εκ Πνεύματος Αγίου έφη·

Αλληλούϊα.

Έκουσαν οι Ποιμένες, των Αγγέλων υμνούντων,

τήν ένσαρκον Χριστού παρουσίαν·

καί δραμόντες ως πρός ποιμένα,

θεωρούσι τούτον ως αμνός άμωμον,

εν τη γαστρί Μαρίας βοσκηθέντα,

ην υμνούντες είπον·

χαίρε αμνού και Ποιμένος Μήτηρ

χαίρε αυλή λογικών προβάτων

χαίρε αοράτων εχθρών αμυντήριον

χαίρε Παραδείσου θυρών ανοικτήριον

χαίρε ότι τα ουράνια συναγάλλεται τή γη

χαίρε ότι τα επίγεια συγχορεύει ουρανοίς

χαίρε των Αποστόλων το ασίγητον στόμα

χαίρε των Αθλοφόρων το ανίκητον θάρσος

χαίρε στερρόν της πίστεως έρυσμα

χαίρε λαμπρόν της χάριτος γνώρισμα

χαίρε δι ης εγυμνώθη ο Άδης

χαίρε δι ης ενεδύθημεν δόξαν

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Θεοδρόμον αστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι,

τή τούτου ηκολούθησαν αιγλη·

καί ως λύχνον κρατούντες αυτόν,

δι' αυτού ηρεύνων κραταιόν άνακτα·

καί φθάσαντες τόν άφθαστον, εχάρησαν αυτό βιώντες·

Αλληλούϊα.

Ίδον παίδες Χαλδαιών, εν χερσί της παρθένου,

]τόν πλάσαντα χειρί τους ανθρώπους·

καί δεσπότην νοούντες αυτόν, ει καί δούλου έλαβε μορφήν,

έσπευσαν τοις δώροις θεραπεύσαι, καί βοήσαι τή ευλογημένη·

χαίρε αστέρος αδύτου μήτηρ

χαίρε αυγή μυστικής ημέρας

χαίρε της απάτης τήν κάμινον σβέσασα

χαίρε της Τριάδος τους μύστας φωτίζουσα

χαίρε τύρρανον απάνθρωπον εκβαλούσα της αρχής

χαίρε Κύριον Φιλάνθρωπον επιδείξασα Χριστόν

χαίρε η της βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας

χαίρε η του βορβόρου ρυομένη των έργων

χαίρε πυρός προσκύνησιν παύσασα

χαίρε φλογός παθών απαλλάττουσα

χαίρε πιστών οδηγέ σωφροσύνης

χαίρε πασών γενεών ευφροσύνη

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οι Μάγοι,

υπέστρεψαν εις τήν Βαβυλώνα·

εκτελέσαντές σου τόν χρησμόν,

καί κυρήξαντές σε τόν Χριστόν άπασιν,

αφέντες τόν Ηρώδη ως ληρώδη, μή ειδότα ψάλλειν·

Αλληλούϊα.

Λάμπας εν τή Αιγύπτω, φωτισμόν αληθείας,

εδίωξας του ψεύδους το σκότος·

τα γαρ είδωλα ταύτης Σωτήρ, μή ενέγκαντά σου τήν ισχύν πέπτωκεν,

οι τούτων δε ρυσθέντες, εβίων πρός τήν Θεοτόκον

χαίρε ανόρθωσις των ανθρώπων

χαίρε κατάπτωσις των δαιμόνων

χαίρε της απάτης τήν πλάνην πατήσασα

χαίρε των ειδώλων τόν δόλον ελέγξασα

χαίρε θάλασσα ποντίσασα Φαραώ τόν νοητόν

χαίρε πέτρα η ποτίσασα τους διψώντας τήν ζώνην

χαίρε σκέπη του κόσμου πλατυρέρα νεφέλης

χαίρε τροφή του Μάννα διάδοχε

χαίρε τρυφής αγίας διάκονε

χαίρε η γή της επαγγελίας

χαίρε εξ ης ρέει μέλι καί γάλα

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεώνος,

του παρόντος αιώνας,

μεθίστασθαι του απατεώνος,

επεδόθης ως βρέφος αυτώ, αλλ' εγνώσθης τούτω καί Θεός τέλειος·

διόπερ εξεπλάγη σου τήν άρρητον σοφίαν κράζων·

Αλληλούϊα.

Νέαν έδειξε κτίσιν, εμφανίσας ο Κτίστις,

ημίν τοις υπ' αυτού γενομένοις·

εξ απόρου βλαστήσας γαστρός, καί φυλάξας ταύτη ώσπερ ην άφθορον,

ίνα το θαύμα βλέποντες, υμνήσωμεν αυτήν βοώντες·

χαίρε το άνθος της αφθαρσίας

χαίρε το στέφος της εγκρατείας

χαίρε αναστάσεως τύπον εκλάμπουσα

χαίρε των αγγέλων τόν βίον εμφανίτουσα

χαίρε κυοφορούσα οδηγόν πλανωμένοις

χαίρε απογεννώσα λυτρωτήν αιχμαλώτοις

χαίρε Κτιστού δικαίου δυσώπησις

χαίρε πολλών πταιόντων συγχώρησις

χαίρε στολή των γυμνών παρρησίας

χαίρε στοργή πάντα πόθον νικώσα

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ξένον τόκον ιδόντες, ξενωθώμεν του κόσμου,

τόν νουν εις ουρανόν μεταθέντες·

διά τούτο γαρ ο υψηλός Θεός, επί γης εφάνη ταπεινός άνθρωπος,

βουλόμενος ελκύσαι πρὸς το ὕψος, τους αὐτῶ βρώντας·

Αλληλούϊα.

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω ουδὸλως,

ἀπὴν ὁ ἀπερίραπτος Λόγος·

συγκατάβασις γαρ θεϊκή, ου μετάβασις δε τοπική γέγονε,

καί τόκος εκ Παρθένου θεολήπτου, ακουούσης ταύτα·

χαίρε Θεού αχωρήτου χώρα

χαίρε σεπτού μυστηρίου θύρα χαίρε των απίστων αμφίβολον άκουσμα

χαίρε των πιστών αναμφίβολον καύχημα

χαίρε όχημα πανάγιον του επί των Χερουβιμ

χαίρε οικημα πανάριστον του επί των Σεραφιμ

χαίρε η ταναντία εις ταυτό αγαγούσα

χαίρε η παρθενίαν και λοχειαν ζευγνύσα

χαίρε δι ης ελύθη παράβασις

χαίρε δι ης ηνοιχθη Παράδεισος

χαίρε η κλεις της Χριστού Βασιλείας

χαίρε ελπίς αγαθών αιωνίων

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Πάσα φύσις Αγγέλων, κατεπλάγη το μέγα,

της σης εναθροπίσεως έργον·

τόν απρόσιτον γάρ ως Θεόν,

εθεώρει πάσι προσιτόν άνθρωπον,

ημίν μεν συδιάγοντα, ακούοντα δε παρά πάντων ούτως·

Αλληλούϊα.

Ρήτορας πολυφθόγους, ως ιχθύας αφώνους,

ορώμεν επί σοι Θεοτόκε·

απορούσι γαρ λέγειν το πώς και Παρθένος μένεις και τεκείν ισχυσας·

ημείς δε το μυστήριον θαυμάζοντες, πιστώς βοώμεν·

χαίρε σοφίας Θεού δοχείον

χαίρε προνοίας αυτού ταμείον

χαίρε φιλοσόφους ασόφους δεικνύουσα

χαίρε τεχνολόγους αλόγους ελέγχουσα

χαίρε ότι εμωράνθησαν οι δεινοί συζητηταί

χαίρε ότι εμαράνθησαν οι των μύθων ποιηταί

χαίρε των Αθηναίων τας πλοκάς διασπώσα

χαίρε των αλιέων τας σαγήνας πληρούσα

χαίρε βυθού αγνοίας εξέλκουσα

χαίρε πολλούς εν γνώσει φωτίζουσα

χαίρε ολκάς των θελόντων σωθήναι

χαίρε λιμήν των του βίου πλωτήρων

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Σώσαι θέλων τόν κόσμον, ο των όλων κοσμήτωρ,

πρός τούτον αυτεπάγγελτος ήλθε·

καί ποιμήν υπάρχων ως Θεός, δι ημάς εφάνη καθ' ημάς άνθρωπος·

ομοίω γάρ το όμοιον καλέσας, ως Θεός ακούει·

Αλληλούϊα.

Τείχος ει των Παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε,

καί πάντων των εις σε προστρεχόντων·

ο γαρ του ουρανού καί της γης, κατεσκεύασέ σου,

καί πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας·

χαίρε η στήλη της παρθενίας

χαίρε η πύλη της σωτηρίας

χαίρε αρχηγέ νοητής αναπλάσεως

χαίρε χορηγέ θεϊκής αγαθότητος

χαίρε συ γάρ ανεγέννησας τους συλληφθέντας αισχρώς

χαίρε συ γαρ ενουθετησας τους συληθέντας τόν νούν

χαίρε η τόν σπορέα της αγνείας τεκούσα

χαίρε παστάς ασπόρου νυμφεύσεως

χαίρε πιστούς Κυρίω αρμόζουσα

χαίρε καλή κουροτρόφε παρθένων

χαίρε ψυχών νυμφοστόλε αγίων

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ἕγμος ἀπας ηττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων,

τω πλήθει των πολλών οικτιρμών σου·

ισαριθμούς γαρ τή ψάμμω ωδάς, αν προσφέρωμέν σοι Βασιλεύ άγιε,

ουδέν τελούμεν άξιον, ών δέδωκας ημίν, τοις σοι βοώσιν·

Αλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοις εν σκότει φανείσαν,

ορώμεν τήν αγίαν Παρθένον·

το γάρ άϋλον άπτουσα φως,

οδηγεί προς γνώσιν θεϊκήν άπαντας,

αυγή τόν νουν φωτίζουσα, κραυγή δε τιμωμένη ταύτα·

χαίρε ακτίς νοητού ηλίου

χαίρε βολίς του αδύτου φέγγους

χαίρε αστραπή τας ψυχάς καταλάμπουσα χαίρε ως βροντή τους εχθρούς καταπλήττουσα

χαίρε ότι τόν πολύφωτον ανατέλλεις φωτισμόν

χαίρε ότι το πολύρρυτον αναβλύζεις ποταμόν

χαίρε της κολυμβύθρας ζωγραφούσα τόν ρύπον

χαίρε λουτήρ εκπλύνων συνείδησιν

χαίρε κρατήρ κερνών αγαλλιασιν

χαίρε οσμή της Χριστού ευωδίας χαίρε ζωή μυστικής ευωχίας

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Χάριν δούναι θελήσας, οφλημάτων αρχαίας,

ο πάντων χρεωλύτης ανθρώπων, επεδήμησε δι εαυτού,

πρός τους αποδήμους της αυτού χάριτος·

καί σχίσας το χειρόγραφον,

ακούει παρά πάντων ούτως·

Αλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τόν τόκον, ανυμνούμεν σε πάντες,

ως έμψυχον ναόν Θεοτόκε·

εν τή ση γαρ οικήσας γαστρί,

ο συνέχων πάντα τή χειρί Κύριος ηγίασεν,

εδόξασεν, εδίδαξεν βοάν σοι πάντας·

χαίρε σκηνή του Θεού καί Λόγου

χαίρε αγία αγίων μείζων

χαίρε κιβωτέ χρυσωθείσα τω Πνεύματι

χαίρε θησαυρέ της ζωής αδαπάνητε

χαίρε τίμιον διάδημα βασιλέων ευσεβών

χαίρε καύχημα σεβάσμιον ιερέων ευλαβών

χαίρε της Εκκλησίας ο ασάλευτος πύργος

χαίρε της βασιλείας το απόρθητον τείχος

χαίρε δι ης εγείρονται τρόπαια

χαίρε δι ης εχθροί καταπίπτουσι

χαίρε χρωτός του εμού θεραπεία

χαίρε ψυχής της εμής σωτηρία

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ω πανύμνητε Μήτηρ,

η τεκούσα τόν πάντων Αγίων αγιώτατον Λόγον (εκ γ')

δεξαμένη τήν νυν προσφοράν, από πάσης ρύσαι συμφοράς άπαντας·

καί της μελλούσης κολάσεως, τους συμβώντας·

Αλληλούϊα.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ υπερμάχῳ.

Τῆ υπερμάχῳ στρατηγῷ τα νικητήρια

Ὡς λυτρωθεῖσα των δεινῶν ευχαριστήρια

Αναγράφῳ σοι ἡ πόλις σου Θεοτόκε.

Ἄλλ' ὡς ἔχουσα το κράτος απροσμάχητον

Ἐκ παντίων μέ κινδύνων ελευθέρωσον

Ἴνα κράζῳ σοι·

Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.